ناول
Ketabton.com
انتظار
لیکوال: سیدادریس سادات
ډیزاین: د ښار هلک
۰۷۳۱۳۶۳۲۰۱

بسم الله الرحمن الرحيم

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم .	انـــتـظــــار (نـاول)
ليکوال .	سيدادريس (سادات)
ډيزاين .	پــخـپـلــه لـيکـوال
شماره .	0731363201
کال .	۱۴۰۲ /۲۰۲۳
چينل .	https://t.me/sadatketabtoon
گروپ .	https://chat.whatsapp.com/KXxowf0dlHRDKR

که چيرې تاسې هم د خپلو کيسو ناولو او کتابونو لپاره ښکلی ډيزاين غواړی نو له موږ سره په تماس کې شئ...

0731363201

SA

ډالۍ

هغه چاته چې زه يې دلته ذکر نشم کولای خو ټول مينوال پوهيږي چې څوک دی

د لنډو کيسو لوستلو لپاره
راسره په فيسبوک کې
ملګري شئ.

Said adrees sadat

پیل:

***

د پنجشنبې ورځ وه، زمونږ د دوهم سمستر اخیري امتحان و.

مور سهار وخته ناري کړي:

عادله زویه!

پاڅیږه لمونځ وکه.

زه پاڅېدم، لمونځ مې وکړ او درس مې یو ځل بیا له ځان سره تکرار کړ.

او ځان مې د پوهنتون د تګ لپاره اماده کړ.

له خپلې کوټې چې باهر لاړم مور مې د سهار چای تیار کړی و. پلار مې هم په خپله څوکۍ ناست و، د هغه هم ځان تیار کړی و دفتر ته د تللو لپاره.

زه چې نږدې ورغلم ویل یې:

عادله زویه نن دې اخیري امتحان دی؟

ما ورته وویل:

هو پلاره نن اخیري امتحان دی

پلار مې وویل:

خا د رخصتی لپاره څه پلان لرې؟

ومې ويل:

پلاره ملګرو مې ډېر ټینګار کولو چې باید کلي ته لاړ شو او رخصت هلته تیر کړو او پلاره زما هم زړه کیږي چې لاړ شم په ماشومتوب کې چې تللي یم بیا مې کلی ندی لیدلی.

پلار مې وویل:

اړتیا نشته چې کلي ته ځې. همدلته اوسه او که زړه دې ډېر تنګ وي نو بل ولایت ته لاړ شه خو کلي ته تلل هېر کړه.

ورته مې وویل:

پلاره زه ولې نشم کولې چې کلي ته لاړ شم؟

پلار مې په سوک میز وواهه او ویې ویل:

چې ومې ویل نشې تلې نو بیا نشې تللی!

نور پورته شو د میز له سره او په غصه روان شو.

مور مې غلې ناسته وه.

ورته مې وویل:

مورې! پلار خو مې څه راته نه وایي ته یې راته ووایه اخر ولې نه تاسې کلي ته ځی او نه ماته اجازه راکوی

مور اول غلې وه

له لږې خاموشی وروسته یې وویل:

عادله چاى دې خلاص کړه، او پوهنتون ته دې لاړ شه.

ماته هم ډېره غصه راغله خو هيڅ مې هم ونه ويل

زړه کې مې اراده وکړه چې دې کلي ته خو حتمن ځم ترڅو هرڅه معلوم کړم.

د کور له دهلېزه ووتم

کيلي مې د موټر په لاس کې نيولې وه

ګراج ته لاړم، موټر مې چالان کړ او د پوهنتون په لور روان شوم

بس يو رقم مې امتحان ورکړ.

د باندې چې راووتم مسيح راته ولاړ و

د هغه عادت دی چې ومې ګوري نو غېږ رانه چاپېره کوي او څومره چې يې وس وي زور راکوي نن يې هم همداسې وکړل خو زما وضه ښه نه وه

هغه پوه شو

ويل يې:

يارو؟ دي شوي څه

وکړه ورته مې کيسه ټوله

:يې ويل

کوې؟ څه اوس نو ښه

ته کلي ځم بس چي وويل مې ورته

:وويل مسيح

ځې؟ اجازې يې پرته نو

ومې ويل:

که اجازه واخلم هم پلار مې اجازه نه راکوي، نو بې اجازې ځم

مسيح وويل:

يارو چې اوس دې اراده کړې نو صحي ده. زه هسې هم تلم کلي ته او ستا او زما کلی خو يو دی.

ته به له ما سره لاړ شې زمونږ کور ته

او دواړه به يوځای د هر څه معلومات وکو.

ورته مې وويل:

خبره خو دې ډېره ښه ده خو مور ته مې هم بايد يوه بهانه وکړم.

هيڅ کومه بهانه راسره نه وه يو ناڅاپه مې د پلار خبرې ذهن ته راغلې

مور ته مې زنګ وواهه:

ورته مې وويل:

مورې! زه ځم د مسيح دوي سره پنجشير ته

هلته هم زمونږ ډېر ملګري دي

رخصت به د هغوي سره تېر کړم

ویل یې:

سمه ده زویه.

زه به دې پلار ته ووایم, خو یو څه پیسې هم له ځان سره له بانک راواخله بیا لاړ شه

زه مې د مور او پلار یوازینی زوی یم. یوه کوچنی خور لرم هغه هم مکتب وایي.پلار مې خپل دفتر لري. ډېر خلک یې د لاس لاندې کار کوي خپل کورونه او موټرونه لرو

ژوند کې مې د هیڅ شیز کمی نشته.

نو زه هم لاړم بانک ته لږې پیسې مې راووستې.

لږ څه میوه او د اړتیا وړ توکي مو واخیستل

موټر کې زه او مسیح کیناستو او د کلي په طرف روان شو.

کله چې کلي ته نږدې شو نو نور لاره خرابه وه.

مسیح وویل:

دلته زما یو ملګری دوکاندار دی هغه سره به موټر پریدو

ما هم ورسره ومنله

کله چې مو موټر هغه کس ته وسپاره نو

هغه کس وویل:

تاسې بې غمه اوسی زه پرې پام کوم

مونږ هم له موټر ښکته شو او پیاده د کلي په طرف روان شو

د لږ مزل وروسته یوه غونډۍ مو مخې ته راغله

له هغې غونډۍ چې ښکته شو نو یو لوی خوړ و

دواړه خواوو ته یې لوی لوی غرونه موجود و او په منځ

کې همدا خوړ ښه په شور او ځوګ روان و

دوهمه برخه:

مونږ چې کله خوړ ته ورسېدو نو خدای شته ستړی شوې وم کله مې دومره مزل نه و کړی

نو مسیح ته مې وویل:

وروره راځه چې لږه دمه وکړو

ویې خندل ویل یې:

سمه ده زما نازولیه وروره

زه هم ورته مسکی شوم

د خوړ په اوبو کې مې لاس ښکته کړ ډېرې یخې وې

مخ مې پکې ومینځه

نور لاړم د اوبو ترځنګ په یوه تیږه کښیناستم

له لږې دمې وروسته مسيح ته مې وويل:

راځه وروره چې حرکت وکړو

هغه هم سر وخوځاوه او روان شو

شايد لس دقې مزل به مو د خوړ په غاړه کړې وي چې ومې ليدل مسيح يوې پولې ته پورته شو

ماته يې هم لاس ونيوه

ما هم لاس ورکړ

ورپورته شوم

چې پام مې شو

هر طرف ته شنه فصلونه ولاړ و

لوړو چنارونو کلي ته لا ښکلا وربښلې وه

کورونه په غرونو کې په ډېر مهارت جوړ شوي و

زه ډېر کوچنی وم چې کلي ته مې پلار راوستی وم

نو هيڅ مې هم نه و په ياد

ددې ښکلې منظرې په ليدو بيخي هيران شوم

ما ډېر ښايسته ځايونه ليدلي و خو ددې کلي په اندازه ښايست ما لومړي ځل وليده

د ابشارونو د اواز سره د مرغانو اوزونه یو شوي و او یوه ښکلې موسیقي
یې ترې جوړه کړې وه

عجیبه ښایسته منظره وه

زه د کلي په ښایست کې ډوب وم چې مسیح راته په اوږه لاس کیښوه

ویل یې:

یارو ځنګه ودرېدې، راځه کنه

زه هم ورسره روان شوم

مونږ د پټو په پولو روان و

په هر پټي کې به یو دا دوه کسه حتمن موجود و

او د ستر خبره خو بیخي هم نه وه

له هر ځایه به ښځې معلومیدې

چا به په پټي کې کارکاو نو چابه پیټۍ په سر کړې و

خو خیر بلاخره چې مسیح د یوې دروازې مخې ته ودرولم

ویل یې دا زمونږ کور دی

دروازه یې ټک ټک کړه

پلار یې راووته

زمونږ په لیدو ډېر خوشحاله شو

ډېر ښه روغبړ یې وکړ راسره

ویې یې دننه راشه

کور ته چې ورغلو نو ټولې کوټې له ختو په ډېر ښکلي انداز جوړې کړې وې

د کور په چپ اړخ کې یې د مالونو لپاره ځای جوړ کړی و

په کوم کې چې یې دوه غواګانې تړلې وې

مخامخ ډېرې کوټې وې

مونږ هم د له ټولو نه په ښنګ کوټې ته لاړو

د مسیح مور هم راغله

ویل یې:

پخیر راغلی بچیانو تاسې کېنی زه درته چای راوړم

مسیح ورته وویل:

مورې که زما منې له چایو تېره شه

ډوډی راوړه چې وږي یو

که رېښتیا ووایم زه هم ډېر وږی شوی وم

نو د مسیح خبره مې په زړه ډېره ښه ولګېده خو څه مې ونه ویل

لږه شیبه وروسته د مسیح پلار ډوډی راوړه

هګۍ یې په سوچه غوړیو کې پخې کړې وې

او یخې شړومبې هم وې ورسره

نور هم ډېر څه و خو زما دې دواړو ته ډېره تلوسه وه

خو بس ښه په مړه خېټه مو ډوډی وخوړه

له ډوډی وروسته مې مسیح ته وویل:

شي؟ څنګه به کار زما دا یاره

وویل مسیح:

وشي به هرڅه

دي ډېرې ورځې واخله خوند اوس نه رخصت پریده هرڅه دا اوس خو ګورو ورسره به بیا

شوه شپه کې خبرو همدې په

کړ جوړ کټ لپاره زما مسیح

شوم ویده ارامه په هم زه

راپاڅیدو لپاره لمونځ د وخته سهار

وڅکه چای سهار د مو وروسته لمونځ د

وویل مسیح:

وګورم کلی دا دربانديې نن چې ده خوښه دې څنګه یارو عادله

ومنله ورسره هم ما

ووتو دباندې څخه کور له

خپل ترخو کړم راون پولو په بې بیا ولیدل پتې خپل اول راباندې مسیح وګوري راباندې باغ

چیغې لرې ډېر له چا یو نو شو تېر پټو د دوی مسیح د چې ثنګه وهلې:

ملالې واا ملالې

کړ راپورته سر چا یو پتې له سره چیغو دې له

:کړ یې غږ ور

وایې څه بیا ده خبره څه

و خوږ ډېر غږ دا ووایم ریښتیا که

کړم جلب یې ته طرف ځان د نو

راوګوري ته طرف زما ځل یو کاش چې ویل سره ځان مې همدا

پښه مې ناڅاپه یو چې وې ښخې کې جلی همدې په مې سترګې وخویده

وغورځېدم پولې له او

:کړ یې غږ نو راوکتل شاته چې مسیح

یې؟ ښه عادله

شوم راپورته هم زه

یې خندل او رالیدل طرف په زما هم جلی هغې چې ګورم

شوه هېره رانه دنيا نو وليده هغه مې چې کله

مخ ګرد سپين هغې د

يې سترګې ښکلې

درلودې يې سترګې راښکونکې زړه ډېرې خو وې نه غټې هم څه که

وشرموي به حورې چې ويل به تا چې وه داسې يې خو خندا

ويښتانو د يې ځادر خپل نو کاو کار يې کې پټې په چې لپاره ددې
وه راپرته ته مخې يې کمڅۍ اوږده چې و کې چاپېره داسې

درلودې يې شونډې سرې طبيعي نرى او ملا نرى قد، لوړ

.يوور زړه رانه يې کې ليدو نظر يو په خوږوم سر مو به څه بس

چې خو وي کتلي ورته مې به وخته څومره تر چې شوی پوه يم نه زه
خندا په ونيوم لاسه له مسيح چې کله شوم پوه ځان په وخت هغه
:وويل يې کې خندا

کوې همدلته هم شپه چې لکه يارو شا جګ

شوم راجيګ هم زه

:کړ غږ ته ملالې انجلی کوچنی هغې

درته کوي غږ مور چې راشه

ورسره شوه روانه هم هغه

چې ترڅو.وې کړې خښې کې هغې په مې سترګې خو وم روان هم زه شوه پنا سترګو له مې

ته هيڅ زما خو وم ګرځولی ځايونو ډېرو په مسيح وروسته هغې له و نه پام نور هم

وه کې زړه او ذهن مې څېره ملالې د فقط

شو ماښام کې همدې په

کېږي سهار به کله چې وم وارخطا زه

ګورم ملاله بيا يوځل به زه او

دی نه سم چې شو پوه حالت په مې مسيح

وويل يې بڼه په ريشخند د نو:

ضربه دماغو دې غورځېدو په د چې لکه يې، فکرجن داسې ځنګه يارو لېدلې.

وويل مې ورته راغله خندا هم ماته:

ووايم درته به څه مسيحه ياره.

شم ويده لږ چې يم شوې ستړی لږ فقط راباندې شوي ندي هم هيڅ کېږم ښه

وويل مسيح:

شه ويده ارامه په بيا وخوره ډوډی ده سمه

وکړل همداسې هم ما

په پرېښودم نه ته خوب سترګو ملالې د پریوتم کې کټ کله چې خو
شوم ویده سخته ډېره

دریمه برخه:

سهار وخته چې لمونځ مو وکړ او چای مو وڅکه پرته له دې چې مسیح
ته څه ووایم له کوره ووتم

وه لیدلې پکې مې ملاله چې شوم روان لور په پټي هغه د او

و لګیا کار په پکې سړی یو ورسېدم ته پټي چې

معلومیده ناک غصه ډېر ورایه له

.شوم تمه په راتګ د ملالې د لاندې چنار یو د وړاندې لږ پټي د هم زه

شوه سترګو تر څوک یو مې وروسته انتظار لږ د

و نیولې کې څنګ خپل په یې منګی یو او ګنډه یوه

وګورم ورته ورځ ټوله غوښتل مې زړه چې راروانه ناز په داسې

ورکړه ته سړي موجود کې پټي په یې ګنډه هغه شوه نږدې چې ته پټي
شوه روانه خواته خوړ د نوره او

شوم روان ورو ورو ورپسې هم زه

ځو یو او ده ناسته کې ځنګ ګودر د چې ولیدل مې وروسته مزل لږ د وې ورسره هم نورې انجونې

و کې موقعیت ښایسته ډېر په ګودر

و باغ ښکلی یو ورته مخامخ وه تیږه لویه یوه یې ته لوري یو

دوه یې ښایست ګودر د چې وه ونه توت د کې ځنګ په ګودر ددې او و کړې چنده

وم ولاړ مخامخ ته ملالې پوله یوه په هم زه

رالیدلی ملالې که او ښکاریده راته ملاله خو وم پټ نورو له هم څه که ورته زه او وه ناسته کې ځنګ سره توت هغه ځکه شوم یې لیدلې هم وم ولاړ ترځنګ پولې مخامخ

وې جوړې کار لاسي ښایسته په چې جامې افغانی ملالې ورځ دې په وې اغوستې

جامو یې بانجاني رنګ درلوده

ډېرې ښې ښکارېدې ورسره

ما هغې ته کتل

او ځان سره مې وویل:

یا خدایه ستا په درکې به څه کم شي که ملاله زما په لور راګوري

د همدې خبرې په ویلو سره یې سترګې زما په طرف راواړولې

زما بدن له ډېرې خوشحالی په لړزا شو

انسانه هم عجيبه مخلوق دی

يو انسان يې په ټول عمر يې نه وي ليدلی خو همدغه کس چې يو ځل وګوري لکه ټول ژوند يې چې ورپوري وتړل شي

زه يوې خبرې ته حيران شوم هغه دا چې ملالې هم ماته داسې کتل لکه د چا سترګې چې ډېرې په چا پسې ګرځېدلې وي او بلاخره يې هغه کس پيدا کړی وي

خو هغه خلک وايي کنه چې ړوند د خدايه څه غواړي خو فقط دوه سترګې

ما هم د ملالې ديدار غوښته او ومې کړ

خو اوس مې زړه نه کېده چې هغه دې يوه دقيقه زما له سترګو پنا شي

پدې کې ملاله پاڅېده او د کور په لور روانه شوه

او زما زړه يې هم له ځان سره يووړ

خواشينی د کور په لور روان شوم

په لاره کې د مسيح سره مخ شوم

ډېر ستړی ښکاريده

زه يې چې وليدلم ښه راته په غصه شو

ويل يې:

ته چيرته تللې وې ها؟

ما درېسي ټول ځایونه ولیدل

انسان خو یو چاته یو خبر وکړي چې دلته ځم

ما ورته وویل:

یاره ته ولې دومره غصه یې څه ماشوم خو نه یم چې ورک شم

خو هلک بیا هم غصه و

ورته مې وویل:

سمه ده یاره بیا داسې نه کوم

بیا چې چیرته تلم وایم یې درته

ته نو اوس مه غصه کیږه

مسیح وویل:

سمه ده دا ځل دې ښښم خو که بیا دې داسې وکړل خوله دربانديې ماتوم

ما ورته وخندل او ومې ویل:

سمه ده سمه ده

مسیح زیاته کړه:

ته خو خبر یې کنه چې مونږ ورور ته کوژدن کړې

ما ورته وویل:

هو خبر یم ولې کوم څه شوي؟

وېې ویل:

همدې هفته کې یې واده دی

ما ورته وویل:

یاره مسیحه ولا ډېر ښه وخت کې راغلو ښه

مسیح هم وخندل او د هو په بڼه یې سر وخوځاو

به بله ورځ بیا راغلم د ګودر طرف ته خو نن بیا هم نورې انجونې موجودې وې ورسره

خو نن ورځ ملالې هم په ما کې سترګې ښخې کړې وې

د یو منګي په ډکولو یې ډېر وخت تېر کړ

خو زه خوشحاله وم

ما ویل چې له هم ډېر وخت پرې تیر کړي ترڅو ښه ډېره یې وګورم

ملاله ددې لامل شوې وه چې له ما هر څه هېر شي چې زه د څه لپاره راغلې وم او څه باید وکړم

بس نور نو زما ذهن کې فقط یو څه و

هغه هم ملاله وه دا چې په ما څه راتلونکي دي له هغې هیڅ نه وه خبر.

خلورمه برخه:

له دي ورځې دوه ورځې وروسته د مسيح د ورور واده و.

خو په ټول کلي کې يې شه شور خوته د مسيح دوی له کوره

ياره د کلي واده بيل خوند لري

هره شپه به د هلکانو د سپلونو نوبت و

ښه په خوند به مو شپه تېروله

د نکريزو په شپه راته وويل شول چې کور ته به د شاه سره ننوځې او انجونې به درته په لاس نکرېزې ږدي

ددې خبرې په اوريدو ډېر وډار شوم

مسيح ته مې وويل ياره زه د ښځو منځ ته نشم تللی

مسيح ښه ډېر وخندل

او بيا د ټوکو په بڼه وويل:

عادله بچو ورشه د ټول کلي انجونې راځي شايد کومه يوه دې خوښه شي

ددې خبرې په اورېدو مې ملاله سترګو ته ودرېده

ورته مې وويل:

د کلي ټولې انجونې راځي؟

مسيح وويل:

هو راځي دا خو کوچنی کلی دی دومره ټول پکې داسې دي لکه يوه کورنی که چا کره ښادي وي څوک کور کې نه پاتې کیږي ټول راځي او ګډون کوي

ما ورته وويل:

سمه ده چې داسې وي نو ورځم

مسیح مسکی شو او ويې ويل:

دغسې لږ زړور شه

ماښام وخت راورسیده

ما هم توره جوړه په تن کړې وه ورسره سپین رومال مې له غاړې چاپېره کړې و

ښه خواري مې په ځان کړې وه

مسیح وويل:

عادل جانه راځه چې ځو

زه هم روان شوم ورسره

دننه کور کې يې په يو کټ ښکلی پوخ هوار کړې و

او مخې ته يې ميز ايښی و

او په ميز نکريزې چې شمعې پکې بلې وې ايښې وې

زه، مسیح او د مسیح ورور لاړو او کټ کې کښیناستو

ما هم لکه د نادیداګانو پشان انجونو ته کتل ترڅو ملاله پکې پیدا کړم

اول خو مې پکې پیدا نکړه خو چې ښه ځییر شوم د کوټې باهر کونج کې ولاړه وه

او ماته يې کتل

ډېره ښکلې شوې وه

نن يې سور رنګ کې جامې کړې وې

مخ يې بيخي ځلا کوله

ما هم چې هغه پیدا کړه بیا مې نو بل طرف ته چیرته کتلی شو

پدې وخت کې یوه انجلی راغله ماته يې وویل چې لاس دې راکه

ما هم لاس ورکړ ترڅو نکریزې وکړي راته له نکریزو وروسته مې یو څه اندازه پیسې ورکړې

خو چې هغه مې له مخې لرې شوه ملالې ته مې پام شو غصه ښکاریده ماته يې راوکتل او نوره روانه شوه

زه هم له خپله ځایه جګ شوم

مسیح وویل:

چیرته روان شوې؟

ورته مې وویل:

یو کار لرم بیرته راځم

هغه هم وویل :

سمه ده

زه په منډه په ملالې پسې روان شوم

د مسیح دوی د کور دوه دروازې دي

یوه یې کوڅې ته وتلې او بله د خوړ په لور ده

د خوړ په لاره فقط ښځې د اوبو راوړلو لپاره ځي

نور څوک خاص له هغې لارې استفاده نکوي

ملاله هم د خوړ په لاره له کوره ووته

ما هم موقع نه ضایع کوله

ورپسې ورغلم

له لاسه مې ونیوه

چې راویې کتل

غوښتل یې څه ووایي

ما یې هم په خوله لاس کېښوده یوې کوښې ته مې کړه

په یو لاس مې د هغې لاس نیولی و او بل لاس مې د هغې په خوله ایښی و

تر یو څو لحظو مې د هغې په سترګو کې ځان ډوب کړې و

بیا مې په قراره د هغې له خولې لاس لرې کړ

نړدې ورغلم

پوزه مې د هغې د پوزې د پاسته کېښوده او تندی مې ورسره وجنګاو

مونږ دواړو سترګې پټې کړې وې

خو یو د بل د زړه درزا مو اوریده

د هغې زړه ډېر په زوره زوره درزیده

په هماغه حالت کې مې ورته وویل:

ای لیونی په ما دې څه جادو کړی ها

د یو څه وخت وروسته لاس مې پرېښوده او ترې لرې شوم

همداسې مې ورته کتل

دې هم سترګې راپورته کړلې

ویل یې:

کړی ندی جادو ما فقط

نوره مسکی شوه او سر یې ښکته کړ

ما ورته وویل:

څه څه ته بیا وو‌ایه

په لړزیدلي غږ یې وویل:

زه یوه ساده کلیواله جلی یم.

په دومره خبرو نه پوهېږم خو هو دومره درته ویلی شم چې له څه وخته چې مې لیدلی یې داسې راته ښکاري لکه کوم ورک څه چې مې پیدا کړي وي.

دې وخت کې نو ما فکر وکړ چې ټوله دنیا مې وګټله

خوا ته یې ورغلم

د هغې مخ مې په خپلو لاسونو کې ونیوه

ډېر ګرم و

تابه ویل چې تبې نیولې ده

غوښتل مې په مخ کې ښکل کړم

پوهه شوه

زما لاسونو نه یې ځان خلاص کړ او د کور په لور یې منډه کړه

زه هم مسکی شوم

شاته مې ورپسې غږ کړ:

سبا ګودر ته یوازې راشه ترڅو خبرې وکو

پنځمه برخه:

نور نو زه له ډېرې خوشحالی په هوا روان وم

مسيح خوا ته ورغلم

ويل يې څنګه داسې خوشحاله ښکارې

ورته مې وکتل هغه مې هم له ډېرې خوشحالی په غیږ کې ونیو او ورته مې وويل :

ياره خوشحالي ده کنه

څنګه به نه يم خوشحاله

هغه هم حيران حيران کتل راته

ويې ويل:

هو دا خو دې ريښتيا وويل

راځه چې ځو ډېرې ته ټول په تمه دي

زه هم ورسره روان شوم

هغه شپه مې هم په يو ډول تيره کړه

په سبا مو ناوې راوړه او ټول مراسم مو خلاص کړل

په مازيګر بيا د ګودر په طرف لاړم

ومې ليدل چې ګودر کې ملاله يوازې وه

زه هم خوشحاله شوم څنګ ته يې ور روان شوم خو چې پورته مې وليدل دوه انجونې له خپلو منګيو سره د ګودر په لور راتلې

ما هم ځان بيرته پټ ځای ته ورساو

خو دې انجونو ته مې ډېره غصه راتله

هسې يې ځان په کباب کې هډوکی کړ

زه ډېر په تمه شوم خو هغه انجونې نه تللې

اخر ملاله يوازې له ګودره روانه شوه

زه هم په لنډه لار د هغې مخې ته ورغلم

د يوې ونې شاته ودريدم

په قراره مې ورغږ کړ:

ملالې!!!!

هغې هم راوکتل

شاوخوا يې وکتل او بيا زما په لور راغله

دا ځل ما هم په لاس ورکولو روغبړ وکړ ورسره

ورته مې وويل:

څنګه يې؟

ويې ويل:

ستا يادونو ليونی کړی يم که نه نو روغه جوړه وم

بيا يې زياته کړه:

ای ته خو به له ما سره د ساعت تيري فکر نلرې کنه؟

ما به خپلوې کنه؟

ورته مې وویل:

لیونۍ په هیڅ صورت دې بل چاته نه پرېدم

ریښتیا غوښتل مې ستاسو د کورنۍ په اړه معلومات واخلم درنه تر څو بیا په خیر جرګه ولېږم تاسې کره

هغه مسکۍ شوه او ویې ویل:

زما پلار محمد اکبر نومېږي

په کوم پټي کې چې ته هغه ورځ راوغوځېدې هغه زما د پلار و.

زمونږ جایداد ډېر دی

اووه ورونه لرم

او یوه خور مې ده هغه هم کوژدن شوې ده

یو کاکا لرم خو له هغه سره زما د پلار څه دښمني ده

نو نه مې هغه کله لیدلې او نه مونږ کره راغلې

دا پورې کلا چې ګورې دلته زمونږ کور دی

زما پلار له چا ولور نه غواړي

ما هم وخندل او ورته مې وویل:

ولا دا اخیري خبره دې ډېره ښه وکړه

هغه هم مسکۍ شوه سر یې ښکته کړ

بيا يې پوښتنه کړه:

خا ته دې د ځان په اړه هم ووايه کنه

ما ورته وويل چې پلار مې محمد قاسم نوميږي

مخکې له دې چې نور څه ووايم هغې وويل:

زما د کاکا هم همدا نوم دی

ما ورته وويل چې کاکا دې چيرته اوسيږي

ويل يې نه پوهيږم

ما ورته وويل:

څنګه نه پوهيږې؟

ياره زه دې شک کې واچلوم

ستا د نيکه نوم څه دی؟

ويې ويل:

ابراهيم

شوه کيسه څه اوس نو دا چې شوم حيران هک

:يې ويل

وشو؟ څه

:وويل ورته ما

نومیده ابراهیم هم نیکه زما

مطلب ته زما د تره لور یې؟

هغه هم حیرانه وه

ورته مې وویل څا ته لاړه شه زه معلومات کوم

هغه روانه شوه

یو څو قدمونو وروسته یې راولیدل او ویې ویل:

په ځان پام کوه

زه ورته مسکی شوم او ومې ویل:

ته هم په ځان پام کوه.

سبا بیا ګورو سمه ده

هغې وخندل او روانه شوه

خو زمونږ بدبختي لا شروع شوي نه وه.

شپږمه برخه:

ملاله چې کله کور ته تللې وه نو کورکې خور ته یې چې د راز ملګرې وه ویلي و:

خورې! فکر کوم عادل زمونږ د کاکا زوی دی

خور يې ورته ويلي و چې دا څنګه امکان لري هغوي خو کلونه کېږي چې له دې کلي تللي او بيا ندي راغلي

دوی په همدې خبرو کې و چې ورور يې د دوی ټولې خبرې اورېدلې وې

کوټې ته ورداخل شو او ملاله يې له ويښتانو ونيوله او ورته يې وويل:

دا عادل څوک دی؟

ملالې ورته وويل:

زه نه پوهېږم

ورور يې له ويښتانو پرېښوده او په ځمکه يې وغورځوله

او ورته يې وويل:

تا سره زما کار شته فقط لږه په تمه شه

نور له کوټې وتلې و

او ملاله يې همداسې په ژړا پرېښې وه

او خپلو ورونو سره يې دا خبره شريکه کړې وه

د ملالې يو ورور زه پيژندلم ځکه هغه هم زلمی و

خبره مې تر تره رسيدلې وه

هغه ورته ويلي و چې که ومو ليده ويې وژنی ترڅو د کلونو بدله واخلم د خپل ورور نه.

زه هم چې د مسیح دوی کور ته ورسېدم د مسیح له پلاره مې پوښتنه وکړه:

کاکا جانه تاسې خو دلته له ډېر پخوا اوسیږی

د محمد اکبر کاکا د کورنی په باره کې خو لږ معلومات راکړه

هغه راته حیران راوکتل

ما زیاته کړه:

کاکا جانه شاید د کوم څه د معلومولو لپاره چې زه دلته راغلی یم هغه په همدوی پورې اړه ولري

مسیح په اوله ورځ خپل پلار ته زما د مشکل په اړه ویلي وو.

نو د مسیح پلار راته وویل:

دا محمد اکبر د ابراهیم کاکا زوی دی.

ابراهیم کاکا درې زامن درلودل

ډېره یوه خوشحاله کورنی یې درلوده

خو د ابرهیم کاکا د مرګ وروسته هر څه بدل شول.

خلک وایي چې یو ورور یې د جایداد لپاره بل ورور وواژه که څه هم هغه یو ډېر ښه هلک و

تعلیم یې هم کړی و

خو بس شاید جایداد به څه جادو کړی و پرې

د قتل وروسته نور هغه له دې کلي تښتېدلې

او بیا چا ندی لیدلی

زما له وجود نه اروا لاړه

ځکه کوم څوک چې ښار ته تللی او بیا ندی راغلی هغه خو زما پلار دی

د مسیح له پلاره مې د هغوی د نومونو پوښتنه وکړه

هغه وویل:

محمد اکبر خو پیژنې

بل یې محمد ظاهر و کوم چې ووژل شو

او څوک چې لاړو د کلي هغه.... محمد قاسم نومېده

بس زه باوري شوم چې هغه مې پلار دی

خو په هیڅ صورت مې ذهن نه منله چې زما پلار به کوم څوک وژلي وي

ددې د معلومولو لپاره باید زه ولسوالی ته تللی وای ترڅو پلار ته مې زنګ وهلی وای

ځکه دلته کلیو کې موبایلونه کار نکوي

اراده مې وکړه چې سبا د ملالې د لیدو وروسته هماغسې ځم ولسوالی ته ځکه ملالې ته مې ویلي و چې سبا ګورو سره

هغه مې په تمه نشوه پریښوده

کله چې سهار شو مسیح ته مې وویل:

ځم ته طرف ولسوالی د زه

هغه وویل:

درسره ځم هم زه کوم هغه راسپارلې کار لږ مې پلار وکړه صبر

ما ورته وویل:

روانیږم زه کیږي نه صبر زما

ته ما پسې وروسته راځه

زه لاړم

هغه وویل:

سمه ده ته ځا زه هم درغلم

د ملالې دوی د کور په لار د هماغې پرونی ونې سره ودریدم

غوښتل مې ملاله وګورم او لاړ شم

د یوې شیبې وروسته ملاله د خپل منګي سره راروانه وه خو ډیره وارخطا ښکاریده

چې راورسیده غږ مې پرې وکړ:

ملالې دلته راشه

هغې چې ولیدم رامنډه یې کړه

منګی یې په ځمکه کیښوده او په دواړه لاسونو یې زما مخ کلک نیو ما یې هم په مړوندونو لاسونه کېښودل هغې وویل:

قربان دې شم عادله لاړ شه له دې ځایه

ما ورته وویل:

څه شوي دي؟

هغې شاته وکتل په ریښتیا هم څو ځوانان لرګي په لاس زمونږ په طرف راروان وو.

ملالې له ما لاسونه چاپېره کړل

کلک یې ونیولم

په ژړا کې یې وویل:

که تا وژني نو ما دې هم ووژني درسره

د هغې لاسونه مې له ځانه خلاص کړل او ورته مې وویل:

په ما هیڅ هم نه کیږي ته د ګودر په لورې ژر لاړشه هله

هغې نه منله

زه روان شوم

چې ومې کتل هغې هم منګی راپورته کړې و او روانه وه خو سترګې یې ما کې ښخې کړې وې

اول ځل و چې داسې په ژړا مې ولیده.

ډېره سخته وه

خو بس زه هم د خورې په لور بيرته روان شوم ځکه مخامخ خو نشوم تللی

مرګ هسې هم زما په طرف راته او ما هم غاړه ورکړې وای نو کمعقلي وه

زه په بېړه خورې ته ښکته شوم

غوښتل مې ترې واورم

خو دې وخت کې يو کس راباندې غږ وکړ:

عادله ودرېږه!

زه هم ودرېدم

وروسته مې بيا خيال شو چې ماته څه اړتيا وه چې درېدم خو روان به وای کنه

خو بس اوس مې غلطي کړې وه نوخبره

اوومه برخه:

هغوی ماته نږدې راغلل

ومې ليدل چې د ملالې ورونه دي

مشر ورور يې رانه پوښتنه وکړه:

خا نو ته د محمد قاسم کاکا زوی يې ها؟

ما ورته وویل:

هو زما پلار محمد قاسم دی

ويې ويل:

ته پوهېږې چې هغه څومره لوی جرم کړی؟

ما ورته وویل:

ما هم واورېدل

خو هغه هیڅ هم ندی لیدلی چې هغه يې وژلی وي او نه تاسې کوم ثبوت لری

ددې خبرې په کولو سره مې په خوله یو زورداره سوک وخوړ.

ډېره غصه راغله

ددې لپاره چې د سوک بدل ورکړم هغه مې هم وواهه

خو له شانه چا ډېر سخت په سر ووهلم

پښو مې کار پرېښوده او په ځمکه راپرېوتم

له شانه چا په ژړا زما نوم اخیسته او چیغې يې وهلې

حرکت مې نشو کولی

ډېر په سخته مې خپل سر د هغه اواز په طرف ورواړاو

ومې لیدل مې ملاله ده

ژاړې او زما په طرف په منډو راروانه ده

مخکې له دې چې ترما راورسیږي یو ورور مې ونیوله

اول یې په مخ ښه په زوره ووهله هغه چې په ځمکه پریښوته ورور یې ورته وویل:

بې ناموسې، بې حیا زه پوهېدم چې ته حتمن دده لیدو ته راځې او دا چې هم هر ځای کې وي ته یې پیدا کولی شې مونږ ته

نوره یې هغه له ویښتو ونیوه او په کشولو یې د کور په طرف روانه کړل

هغې ډېر بد بد ژړل

له ځان سره مې وویل:

کاش چې زه مړ شوی وای خو ملاله مې داسې حالت کې نه وای لیدلې

هر څه زما له لاسه په هغې راغلل

له سترګو مې بې واره اوښکې روانې وې

مشر ورور یې راښکته شو

راته یې ولیدل

ورونو ته یې وویل:

تر هغه یې ووهی چې ساه یې نه وي وتلې

دې ظالمانو هم په لرګیو په سر ووهلم

زه نو بیا ځان ته نه یم پوه شوی

کله چې مې سترګې خلاصې کړې ومې لیدل چې د ولسوالی په معاینه خانه کې یم

مسیح مې سرته ولاړ دی او سترګې یې له اوښکو ډکې دي

مسیح ته مې وویل:

مسیحه!

هغه چې ولیدل زه په هوښ راغلی یم:

نو ژر زما خوا ته راغی او ویې ویل:

قربان وروره شکر چې په هوش راغلې

ما ورته وویل:

زه چا دلته راوستم

مسیح وویل:

تاته خو مې ویلي و کنه چې ته ځا زه درځم

کار چې مې خلاص شو زه هم درروان شوم

کله چې خوړ ته ورسېدم ومې لیدل چې هغوی ستا په وهلو لګیا ما هم غږ پرې وکړ چې دلته څه خبره ده

هغوی هم زما په لیدو روان شول

کله چې نږدې درغلم ته په وینو کې پټ وې

ددې خبرې په کولو یې په سترګو کې بیا اوښکې راغلې

زياته يې کړه:

بيا مې ته په اوږه تردې ځايه راوړلې

او هو کله چې ته بې هوښه وې ما دې پلار ته هم زنګ وواهه

هغه اوس د باندې ولاړ دی

ما ورته وويل:

مسيحه څه خو به دې ورته ويلي نه وي؟

هغه وويل:

نه ما ورته څه ندي ويلي

فکر مې وکړ ته يې ورته ووايې نو ښه به وي

ما ورته وويل:

سمه ده وروره غږ وکه ورته

هغه هم د هو په بڼه سر وخوځاو

پلار مې راغی سترګې يې سرې وې

راغی زه يې غيږ کې ونيولم

او په ژړا يې پيل وکړ

ويې ويل:

ما د همدې لپاره درته ويل چې مه ځه کلي ته

وګوره څه حالت درباندې راغی

هغوی ډېر وحشیان دي

په هیچا رحم نلري

زه ددې خبرو په اوریدو ډېر حیران شوم

ورته مې وویل:

پلاره! تا ریښتیا زما کاکا وژلې؟

د پلار مې سترګې راووتې

ویې ویل:

دا درته چا وویل

اتمه برخه:

ما ورته وویل:

پلاره ټول کلی همدا وايي چې تاسې خپل ورور وواژه او له کلي وتښتېدای

په پلار مې سر وګرځېده

په خپل ځای کښېناست

ویې ویل چا چې ظاهر وژلی زه نه یم بلکې اکبر دی

هغه ظاهر وواژه او بیا یې غوښتل چې ما هم ووژني نو ځکه زه له کلي لاړم

او بیا ددې لپاره هیڅکله کلي ته رانغلم ځکه ما نه غوښتل چې د خپل ورور د قاتل مخ وګورم

او نه مې بیا دا جایداد پکار و

ددې خبرو په اورېدو زه نور هم حیران شوم

چې اخر دا څه روان دي

آیا په ریښتیا زما پلار څوک ندي وژلي؟

که یې نه وي وژلی نو آیا اکبر کاکا تمثیل کوي؟

او که هغه هم بې ګناه دی؟

که هغه هم بې ګناه وي نو بیا ظاهر کاکا چا وژلې؟

پلار مې هماغسې ناست و چې زما ذهن ته یوه پوښتنه راغله

پلار ته مې وویل:

پلاره! ته څنګه پوهېږې چې ظاهر کاکا د اکبر کاکا په لاس وژل شوی؟

پلار مې وویل:

زمونږ د کلي مشر ایوب کاکا راته وویل

د پلار له مرګه وروسته هغه د کلي مشر شو

زمونږ د پلار تر ټولو نږدې ملګری و

هغه زمونږ کور ته د ماښام وخت کې راغی او ویې ویل چې ظاهر مړ شوی

ته هم ژر ځان وباسه که نه نو تا هم وژني

ما هم پرته له تا څوک نه درلودل ته هم فقط دوه کلن وې

او ورور مې لوی لوی زامن درلودل

نو ځکه په هماغه ماښام له کلي ووتو

ما مسیح ته غږ کړ:

مسیحه دا ایوب ژوندی دی او که نه؟

هغه وویل:

له څو کلونو راهیسې د مرګ په بستر پروت دی خو مړ ندی تراوسه.

ورته مې وویل:

مسیحه ما پورته کړه چې د ایوب کاکا کور ته ځو

مسیح وویل:

داسې امکان نلري ستا زخمونه تراوسه تازه دي ته باید لږ ارام وکړې

ما ورته وویل:

دا نو د ارام وخت ندی

زه چې په راپاڅیدو کې شوم نو ملاله مې ذهن ته راغله

زړه مې په درزیدو شو

مسیح ته مې پټ وویل:

مسیحه! ملاله به ښتګه وي

هغه وویل:

هغه یې ورونو کور کې په یو اتاق کې بندي کړې ده خو تشویش مه کوه هغه ښه ده

اوس نو د ریښتیا معلومول یوازینی لار وه چې ملاله مې پرې ژغورلی شوه

له خپل ځایه راپاڅیدم

مسیح مې له لاسه ونیوه

پلار مې هم راسره روان شو

لاره کې مو خو ځایه دمه وکړه

خو ځان مو د یو زوړ کور دروازې ته ورساو

مسیح وویل:

هغه همدلته اوسیږي

دروازه مو ټک ټک کړه

یو کوچنی هلک راووت

مسیح ورته وویل:

د ایوب کاکا سره مو کار دی

هغه وویل:

راځی

مونږ هم کور ته وردننه شو

ډېر یو زوړ او کوچنی کور و

یوه کوټه یې درلوده هغه هم ډېره خرابه شوې وه

هلک هم مونږ هغې کوټې ته دننه کړو

کوټه کې تیاره وه

او یو ډول بوی هم پکې و

هغه هلک لاړ او کړکی یې خلاصه کړه

چې ومې لیدل یو ځوک چې په خوله کې یې یو غاښ نشته او ډېر کمزوری دی په کټ کې د یوې شېرنې کمپلې لاندې پروت و

زما پلار یې چې ولیده ویې پېژنده

په لړزېدونکي اواز کې یې وویل:

قاسمه دا ته یې؟

پلار مې ورته وویل:

هو کاکا زه یم

هغه بوډا سړي یو سوړ اسویلی له خولې وویسته او ویې ویل:

دا څو کلونو راهیسې ستاسې په تمه یم

اکبر چیرته دی؟

ورته ووایه چې راشي زه باید ډېر یو ضرور خبره تاسې ته وکم.

مسیح ته مې وویل:

ورور جانه که کولې شې اکبر کاکا مې راضي کړه او دلته یې راوله

مسیح هم ومنله

یو لس دقې وروسته مسیح او اکبر کاکا یوځای راغلل

کاکا چې مې پلار ولیده نو ډېره په غصه شو

غوښتل یې چې غاړې ته یې لاس ورواچوي وي

خو مسیح کلک نیولی و

ما ورته وویل:

کاکا صبر وکړه

یو ځل پریده چې په هر څه پوه شو بیا چې څه کوې هغه وکړه.

کاکا مې هم کیناسته

هغه بوډا سړي په خپل لړزیدلي غږ کیسه داسې شروع کړه:

زه او ابراهیم نږدې ملګري و

ډېر وخت به مو یوځای تېراو

هغه په هرچا ډېر ګران

اول په ما هم ډېر ګران و خو کله چې د کلي د مشرۍ خبره راغله نو ما غوښتل چې د کلي مشر شم

نو کله چې خبر شوم ابراهیم هم همدا اراده درلوده

کله چې د کلي له خلکو پوښتنه وشوه هغوی ابراهیم انتخاب کړ

په زړه کې مې ورته کرکه پیدا شوه

خو هیڅ مې هم نشو کولی

وخت تیریده او ابراهیم ضعیفه کېده

خو تاسو یعنی زامن یې را لوی شوی

زه پوهېدم که ابراهیم مړ هم شي بیا به زما زامنو ته ستاسې له امله د مشرۍ موقع نه وي

د ابراهیم د مرګ په دوهمه ورځ زه ملک وټاکل شوم

خو زما کینه هماغسې زړه کې وه

ددې په فکر کې شوم چې داسې څه وکم چې تاسې د خپلو زامنو له لارې لرې کم

له ډېر فکر وروسته مې ذهن ته یو څه راغلل

ظاهر کوچنی و

او زما د زامنو ملګری هم و

زوی ته مې وویل چې هغه زمونږ د کور شاته سمڅې ته راوغواړه

کله چې ظاهر راغی نو

خپلو کسانو ته مې وویل چې ویې وژنی

کله چې یې هغه وواژه نو زه د قاسم کور ته لاړم ورته مې وویل چې اکبر ظاهر وژلی او تا هم وژني

هغه مې له کلي وویسته

زه هم لاړم او د ظاهر مړی مې راواخیسته او د اکبر کور ته لاړم ورته مې وویل چې قاسم خپل ورور وژلی او له کلي تښتیدلی

پدی توګه

یو مې وواژه

بل مې له کلي وویسته

او بل مې د بدلې په اور کې پرېښوده

ددې خبرو وروسته هغه بوډا په ژړا پیل وکړ او ویې ویل:

خو دا هرڅه چې مې د چا لپاره وکړل هغوی زه دلته مرګ ته پرېښودم

او لاړل رانه

په میاشتو هم زما لیدو ته نه راځي

دغه کوچنی هلک یې راته نیولی

او په تمه دي چې کله به زه مړ کیږم

خو ما دومره ډېر ګناهونه کړي چې مرګ هم نه راځي اوس

هغه چې دا خبرې خلاصې کړې زما پام پلار او کاکا ته مې شو

هغوی هم ژړل

یا به یې خپل قسمت ته ژړل او یا هم خپلې کمعقلی ته

ځکه پرته له دې چې په اصلي خبره پوه شي یو له بل سره یې دښمني کوله

اکبر کاکا پورته شو

او پرته له دې چې څه ووایي روان شو

پلار مې هم خاموشه و

یو څه پیسې یې له جیبه راووستې او د بوډا سرې د بالښت سره یې کېښودی

مسیح او پلار مې زه له لاسه ونیوم او روان یې کړم

په لاره کې مې پلار راته وویل چې باید ښار ته لاړ شو او د یو روغتون نه لیدنه وکړو

ما ورته ډېر وویل چې زه ښه یم خو پلار مې نه منله

کله چې ولسوالی ته ورسیدو

مسیح په اوږه مې لاس کېښوده او غوږ کې مې ورته مې وویل:

وروره د ملالې په اړه معلومات وکړه او بیا ماته ووایه سمه ده.

هغه هم وویل چې سمه ده.

زه هم د ملالۍ د فکرونو سره د ښار په طرف روان شوم....

نهمه برخه:

پلار مې په ښار کې یو لوی روغتون ته بوتلم

هغوی هم زما ټول معاینات وکړل

او پلار ته مې يې وويل:

کومه خاصه خبره نه ده تپ يې لږ ژور دی دوا په وخت ورکوی ډېر ژر به ښه شي پخير

نور مونږ هو د کور په لور روان شو

کله چې کور ته لاړو نو مور مې زما له حالت نه وه خبره

چې يې وليدم رنګ يې ژېر شو

کلک يې غېږ کې ونيولم او چيغې يې کړې:

په تا څه شوي دي زويه؟

ته ولې داسې حالت کې يې؟

چا داسې کړي درسره؟

ما ورته وويل:

موري ارامه اوسه اوس بيخي ښه يم.

پلار مې هم ورته وويل چې اوس ښه دی

ښه مورې زه به مې کوټې ته لاړ شم لږ ارام به وکم

هغې وویل:

سمه ده زویه راځه

زه چې کوټې ته لاړم مور مې راباندې کمپله هواره کړه

په سر یې ښکل کړم او نوره له کوټې لاړه

ما هم خپل موبایل راواخیسته

مسیح ته مې د زنګ وهلو هڅه وکړه خو موبایل یې کار نه کاو

ما هم موبایل ځان سره نږدې کېښوده او د مسیح د زنګ په تمه شوم

ځکه بله لار مې نه درلوده

په همدې انتظار کې مې سترګې خوب وړې وې

د زنګ په ټالی را جیګ شوم

ومې لیدل چې مسیح و

ژر مې جواب ورکړ

اوله خبره مې همدا وه چې:

مسیحه ملاله څنګه ده؟

هغه وویل:

هغه اوس ښه ده

خور مې نن ګودر کې لیدلې وه

ویل یې چې مخ یې پټ کړی و

خو سترګې یې معلومېدې

شنې وې

مسیح خبرې کولې او زه ژړا نیولی وم

ورته مې وویل:

خیر دی وروره ماته د ملالې په اړه احوال راکوه سمه دهاندلی

هغه وویل:

سمه ده ورور جانه

نور مې زنګ کټ کړ

ورځې تیریدې

پوهنتون هم شروع شو

مسیح هم له کلي راغلی و

ټوله ورځ به ورسره ناست وم او د ملالې په اړه به مې خبرې کولې ورسره

هغه راته یوه ورځ وویل:

یاره عادله ته هم ډېر چالاکه وختې ښه ,ستا دومره یو ځوک خوښه شوې وه او آن زه درباندې پوه هم نشوم

خو خفه هم يم درنه

تا نو ولې له ما پټوله

په ما دې باور نه درلوده؟

ما ورته وويل:

نه ياره په تا خو له خپل ځان نه هم ډېر باور لرم

خو خبره دا وه چې زه هيڅ نه پوهېدم څه کوم او څه بايد وکړم

ټول حواس مې له هغې سره و او اوس هم دي

مسيح زياته کړه:

ښه ته خو داسې بې غمه ناست يې که بل څوک يې درنه خپله کړي بيا؟

ما ورته وويل:

داسې خبرې مه کوه ياره

زه به مړ شم که هغه د بل چا شوه

مسيح وويل:

خا نو اوس څه اراده لرې؟

ورته مې وويل:

يو فکر کوم بيا يې وايم درته

کورته چې راغلم په همدې فکرونو کې وم چې مور مې راغله راته یې وویل:

پخیر راغلې عادله زویه!

څه خبره ده خفه معلومېږې

ما ورته وویل:

مورې که زه له تا کوم څه وغواړم کوې یې؟

مور مې وویل:

هو ته یې یو ځل ووایه

ما ورته وویل:

زه چې کلي ته تللې وم زما یو څوک خوښه شوې

او که هغه د بل چا شوه زه مړ کېږم

غواړم خپله یې کړم

ته راسره مرسته کوې؟

مور مې وویل:

خو څوک ده دا جلۍ

د چا لور ده؟

ما ورته وویل:

د اکبر کاکا لور

مور مې حیرانه شوه ویې ویل:

دا ته څه وایې

لسمه برخه:

ما ورته وویل:

ګوره مورې یوه لاره پیدا کړه او پلار ته مې ووایه

مور مې وویل:

اوس خو یې ترمنځ دښمني هم نشته خو بیا هم ستا له پلاره وېرېږم

خو زه ستا لپاره یوه لاره پیدا کوم

ورته مې وویل:

هله نو مورې دا کار راته کړه ټول عمر به دې احسانمند اوسم

مور مې وویل:

ښه ته لاړ شه یو څه وخوره زه څه فکر کوم

په سبا سهار مې مور راته وویل چې پلار دې غږ کوي درته

زه هم ورغلم

پلار مې وویل:

کېنه زویه د یو څه مشوره کوم درسره

ما ورته وویل:

ووایه پلار جانه

پلار مې وویل:

بیګا دې مور یوه ډېره ښه خبره کړې راته

خو زه نه پوهېږم چې ستا به خوښه شي او که نه

مور دې وویل چې اوس خو دې زمونږ دښمني د اکبر کاکا سره دښمني ختمه شوې نو ددې لپاره چې اړیکې مو نورې هم ښې شي که د هغوی سره خپلوي وکړو نو څنګه به وي

ما ورته وویل:

زه پوه نشوم پلاره

پلار مې وویل:

زما هدف دادی که چیرته د اکبر کاکا لور دې تاته وغواړو ته خو به کوم مشکل نلرې ؟

زما نو زړه له ډېرې خوشحالی په ټوپونو شو

خو پلار ته مې فقط دومره وویل:

پلار جانه څنګه چې تاسې ته مناسب او صحي ښکاري هماغسې وکړی

زه ستاسې په هره فیصله راضي یم

پلار مې وويل:

بيا نو ډېره ښه ده

زه او مور به دې همدې هفته کې کلي ته لاړ شو

زه نور روان شوم

له کوټې چې ووتم مور مې کلکه غېږ کې ونيوه

لاسونه مې ورته ښکل کړل هغه هم خوشحاله وه

دا ورځې داسې تېرېدې لکه يو کال

همدا به مې ويل چې کله به مې مور دوی ملاله زما په نوم کوي

خو يو بل تشويش هم راسره و

هغه دا چې د ملالې ورونه زمونږ په مينه پوه شوي وو

او زمونږ د پښتنو خو دا عادت دی چې پوه شو دا دوه کسان يو له بل سره مينه لري بيا نو چې په هر قيمت کيږي ببلوو يې

همدې خبرې ډېر زوورولم

خو بيا مې هم دعا کوله چې

يا الله ته يې په زړه د رحم اوبه توی کړې ترڅو زما پلار ته انکار ونه کړي

بلاخره هغه ورځ راورسېده

مور او پلار مې د سوغاتونو سره د کلي په لور روان شول

خور مې هم له ځان سره بوتله

زه نو کور کې د خپلو فکرونو سره یواځې پاتې شوم

ددې لپاره چې دا فکرونه مې ونه خوري مسیح مې کور ته راوغوښته

شپه راسره هغه وکړه

په سبا د جمعې مبارکه ورځ وه

داسې یوولس بجې شاوخوا به وې چې پلار مې زنګ وواهه

ویې ویل:

پخیر درځو نن زویه

کړ قطع زنګ یې نور

دی شرم کولی نشم هم پوښتنه چې شوم حیران نو اوس

راته ویل ونه هم مې پلار او

ویل ونه څه یې خو ځکه ورکړې نده یې حتمن چې وخوره مې زړه په

شو درد مې سر په

وکړم څه چې وم پاتې حیران هک

یوولسمه برخه:

یو څو ساعته وروسته مې پلار دوی راورسېدل

پلار مې زنګ وواهه چې هلکه ګېټ خلاص کړه

زما نو وضعه ډېره خرابه وه خو بیا هم ورغلم

ګېټ مې خلاص کړ پرته له دې چې څه ووایم روان شوم

خور مې شاته راپسې غږ کړ:

وروره دستمال دې نګورې؟

په خپل ځای ودرېدم

ټولو ته مې کتل

پلار مې وویل:

مونږ ټولو ته دې مبارک وي

مور مې په خندا کې وویل:

راځه کور ته چې ننوتو ټوله کیسه درته کوم

مور مې کیسه داسې شروع کړه:

کلې ته چې راړو ستا د کاکا دوی کور ته ورغلو

ډېر په درنه سترګه یې ولیدل راته

پلار دې ورته د شپې د خپلوی خبره یاده کړه

کاکا دې وویل چې خبره خو دې ښه ده خو صبر زه مشوره کوم

سهار ټولو ورسره موافقه کړې وه

او دستمال يې راکړ

او هو پلار ته دې ما ويلي و چې درته ونه وايي

ورته مې وخندل

زړه کې مې ويل چې زما زړه خو وويسته خو بس څه به ووايم درته

له دې وروسته مې بيا کوژدن وشوه

اوس نو ددې خدای وهلي پوهنتون د ختميدو په تمه دې ترخو ملاله زما کړي

دومره جدايي!

خو خير الله به يې تيره کړي

دا خبره مې زړه ډېر خوشحاله کوي دا چې ملاله زما ده فقط زما........

پای

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English